

This Song Father Used to Sing (Three Days in May)

WICHAYA ARTAMAT

Zoete nostalgie

Johan Thielemans

Gezien op 11 mei 2019
Kunstenfestivaldesarts
Tour à plomb, Brussel

Bitterzoet portret van broer en zus, die hun overleden vader eren. Een modern gezin blijft trouw aan een oude traditie. Geen aanklacht, maar een beschrijving over verschuivingen in een klein-realistische stijl.

12 MEI 2019

Een tafel, drie stoelen in een kleine keuken in Bangkok. Daarin heeft regisseur en schrijver Wichaya Artamat zijn actie geplaatst. We leren een broer en een zus kennen. Beiden hebben een wankel sociale positie. Hij kent geen succes in het theater en is dan maar gaan studeren (kunsten en cultuurmanagement). Zij was yogalerares maar wil nu leren koken om een restaurant te openen. Zij tracht een conversatie gaande te houden, maar hij zit alleen maar op zijn telefoon te kijken.

In het interieur is er één belangrijk element : een foto van vader waar twee kaarsen voor branden. Dit kleine altaar plaatst ons resoluut in Thailand. De broer en zus koken een maaltijd ter ere van de overledene. Elk jaar komen ze samen om een ritueel uit te voeren. Dan krijgt de lege stoel een belangrijke betekenis. Als de rijst voldoende gekookt is en alles klaar is voor de maaltijd, plaatsen ze de foto op de stoel. De overledene krijgt een schotel zodat ze met zijn drieën eten. Deze rituele handeling is een verplichting waaraan de kinderen zich niet willen onttrekken, maar tijdens de maaltijd balanceert het eten tussen respect en ironie. Zo ziet men een zachte botsing tussen moderniteit en traditie.

De aanwezigheid van de moderne wereld zien we ook bij de muziek. Vader was een zanger met enkele succesvolle popliedertjes. Hij vertegenwoordigde een geïmporteerde cultuur. Het repertoire dat we horen en (op een wand) zien, bestaat uit zowel Chinese als Japanse liederen. In deze kleine keuken zijn nog meer sporen van de moderne wereld. Er wordt cola gedronken, er is een magnetron oven en een transistorradio. Maar de traditie blijft een rol spelen, misschien vooral als nostalgie. Vandaar de dubbelzinnige houding tegenover het ritueel.

Tijdens de conversaties verwijzen broer en zus naar Thaise onderwerpen. Dan worden kort verklarende beelden op de wand geprojecteerd, als voetnoten bij de tekst.

De acteerstijl is resoluut klein-realistisch. Zo neemt de voorstelling een lange aanloop met banale gesprekken. Het duurt wel wat, vooraleer de kern van de voorstelling helemaal duidelijk wordt. Pas dan wordt het echt boeiend en raakt Artamat interessante thema's aan. Pas dan gaat de voorstelling leven.

In het programma vind je een tekst die nogal zwaar op de hand is. Het leven, staat er, herhaalt zich en er is geen ontkomen aan. Deze beschouwing staat haaks op een voorstelling die lichtvoetig is met af en toe een humoristische toets. Nostalgie, verwerken van een verlies, respecteren van een traditie, al dit wordt bijzonder door de bitterzoete toon.